

AZ ÜVEGGÖMBÖK ÉS TITKOS ÁLMAINK

írta: Oros-Zalaba Zsuzsa

illusztráció: Csapó Judit

Ha álmodsz, egészen biztosan látja az álmodat CSUTKAMANÓ. Néha befészkel magát az álmodba, együtt barangoltok véget nem érő utakon, táncoltok a szélben és osontok az erdőben, zizegő ágak között.

Aludni és álmodni azért is jó, mert a gyerekek és a felnőttek a képzeletüket is itt találhatják valóságosnak, itt nem csak az történhet meg, amit napközben is átélhetünk, hanem az is, amit csak a mesékben látunk, amiről azt hisszük, hogy nem létezik.

De az álmainkban még a leghihetlenebb dolgok is léteznek, életre kelnek, CSUTKAMANÓ is ebben a különös világban vár Rád, játékra és kalandra hív.

Ezeket a sorokat olvasta Borka és Bálint anyukája estimeseként, amikor a két gyerkő becsukta a szemét és álmodozni, töprengeni kezdett. Még el sem aludtak, de már ott barangoltak ők a játék és a mese mezején, a manók és a tündérek földjén. S a leghihetlenebb az volt, hogy nem is ők aludtak el hirtelen, hanem az anyukájuk. Kiesett a mesekönyv a kezéből, elaludt a gyerkőcök között, a párnák közé bújva. A két gyerek meg lekapcsolta az éjjeli lámpát és várt. Várt. Várt. Csukott szemmel, izgalommal eltelve, arra gondolva, hogy Csutkamanó egészen biztosan jelet ad valahonnan, megkeresi őket és együtt fognak szárnyalni a kék égbolton, mezők és városok fölött.

Apró csillagocskák libegtek a gyerkők körül, édesen szunyókáltak ők is néhány percen belül s egy óriási kerek réten találták magukat, ahol sok-sok üveggömb hevert szanaszét.

A gyerekek szóhoz sem jutottak meglepetésükben, elindultak az üveggömbök felé s a legkisebbet megérintették. A gömb hirtelen felpattant és cikázni kezdett a fejük fölött. Aztán szétpattant és semmivé lett. Ekkor egy nagyobb üveggömböt érintettek meg, az is mintha, eliszkolt volna a gyerekek előtt, felemelkedett, repült sebesen az ég felé és szédurrant. Borka felkiáltott: - Ne nyúlj a többi gömbhöz, Bálint, lehet, hogy mi tesszük őket tönkre, inkább sétáljunk tovább.

Csutka Manó meséi

A fiúcska nem bírta, hogy ne érintse meg a legnagyobb, legtarkább, szivárványszerűen ragyogó gömböt, mire a gömb ott helyben szétdurrant és Bálint csupa ragacs lett. Ajjaj, mi a fene lehet ez? – morgott magában, mire megjelent a gömbök között egy aprócsak manó és jókat kacarászott rajta. Meghajolt Bálint előtt és énekelni kezdett:

Kíváncsi vagy és azt mondd szép?
Akár egy nagy szappanbuborék?
Az álomföld végtelen, mesés,
Ne érintsd meg, kérlek, ne törd szét!

Az álmokat őrzi e sok fényes, különös gömb,
Gyerekekét, felnőttekét, bennük remény, göröngy.
A te álmod is itt lesz, gömbbé válik s gurul,
Sírásod és nevetésed egygyé válik, jujjúj!

Boszorkák és óriások is laknak e gömbben,
Tükörvárak dőlnek össze álomcsaták közben.
Sárkányok és tündérek az égbolton cikáznak
Tüzet fújnak, csillagport szitálnak.

Borka megtapsolta a kis manót, azt mondta, ilyen szépet még nem hallott, tanítsa meg vele is ezt a mókás és aranyos dalt Csutkamanó. Bálint a nyakába vette a kis énekest és az álomgömbök között elindultak az erdő felé. Az álomgömbök mintha észrevétlenül követték volna őket, a két gyerek olykor-olykor hátranézett, kicsit tartottak a sok gyönyörű mozgó golyótól, de aztán a manócska elterelte a figyelmüket egy újabb történettel: - Tudjátok, minden ember álmodik s a sok golyó megtelik álmokkal, történetekkel, a képzelet játékaival. Olyan titokzatos történetek vannak e gömbökben, amikről nem is hinné az ember, hogy megálmodhatóak. Apukák csatáznak itt a barlanglakókkal, anyukák főznek a vén boszorkányokra. Nagymamák kötik a sálakat az óriásoknak, nagypapák vágják a fát, hogy télen-nyáron fűthessenek az ördögök a pokolban – mert tudjátok, még a felnőttek is sületlenségeket, valótlán dolgokat álmodnak a legtöbbször. A gyermekek álmukban úrhajósok, kalózok és hajótöröttek, ha e sok gömb megmutathatná, mit rejt magában, meg is ijednétek azt hiszem. Alighogy kimondta e félelmetes dolgot a kis manó, a legnagyobb gömb eléjük gurult és kinyílt rajta egy ablak. Az ablakon keresztül száz meg száz denevér repült szét, majd előbukkantak a keselyűk és egy tucat erdei manó is kiugrott az utolsó pillanatban. – Mi elől menekültök? – kérdezte tőlük Csutkamanó, de azok nem válaszoltak, csak rohantak fejvesztve minden irányban. A gömbből egy óriási ordítás hallatszott, s előjött egy hatalmas dinoszaurusz is, egy húsevő. Borka és Bálint rögtön tudták, hogy ez az a Tyrannosaurus lehet, amiről a gyerekek olyan szívesen olvasgatnak esténként, s talán még álmodtak is róla, így kerülhetett a vérengző fenevad az álomgömbbe.

Csutkamanó belefújta ijedtében a varázssípjába és a dinoszaurusz hirtelen átváltozott egy gyufaskatulyányi apró játékállatkává. Bálint a zsebébe csúsztatta, hogy elvihesse magával és megmutathassa mindenkinek, hogy álomföldön járt....

Egyszer csak eltűnt az álomföld, szétgurultak a gömbök, Borka és Bálint kinyitotta a szemét és azonnal rádöbbenek, hogy az álom véget ért, az anyjuk pedig dudorászva készíti a reggelit a konyhában.... Az apjuk a fürdőszobában füttyörészett. Nem csatázott barlanglakóval, nem mosdatott bálnát vagy szörnyopolipot, hanem a tükör előtt állva borotválkozott, szétkenve a borotvahabot a tükörrre.

Borka és Bálint is befűrték magukat a mosdóhoz, hogy fogat mossanak, felnéztek az apjukra, majd a tükörrre s mit láttak ott? Mi volt ráírva a borotvahabbal?

HAHÓ, ITT JÁRT CSUTKAMANÓ.

Vége